

משך השומת-לב מיידית והגליה הארוכות היו נושא קינאתן של נשים רבות רבות, וזכו לכינוי "הרגלים של המדינה", ארוכות, ארוכות וכמעט כלתיינגמרות.

בהריון הנוכחי דגמנה פינצ'י עד סוף החודש החמישי ההריונה. איך עשתה זאת? בדרך-כלל יש לי בטן מאוד שטוחה ועד החודש החמישי כמעט לא ראו ששני בהריון. ברגע שבטני בלטה יותר מדי, הפסקתי.

עד אז לבשה בגדים ספורטיביים, ג'ינס צמודים וצרימי והולצות טריקו ומשי. מאז שכיטנה תפחה היא לובשת בגדים רחבים יותר. היא לא אוהבת ביגדי הריון לשמם, כמו שמלות מכווצות. לרעתה זה לא מחמיא לגוף האשה. זה נראה כאילו האשה מצהירה תראו - אני בהריון!

פינצ'י מעדיפה בגדים אופנתיים ויפים היכולים להתאים גם לנשים שממננות. הריון אינו מחלה (זאת תקופה של פריחה, של משהו שנוצר בתוכך. אשה בהריון יכולה להיות גם סקסית" אומרת פינצ'י, כשבעלה מתנהג כראש.

הרבה נשים מזניחות מאוד את עצמן במצב זה. הן לא מתייחסות לעצמן ולא אוהבות את גופן. לרעתי, דווקא בתקופה הזאת אשה צריכה לטפח את עצמה יותר ולשים רגש על לבושה והופעתה.

האוברול מסתיר את הגודל

מלתחה של פינצ'י אינה עשירה באופן מיוחד והיא בנויה כולה על שטרות תוצרת הארץ. היא אינה מבקשת מבעלה שיביא לה בגדים מחו"ל (הכל בארץ!) ופינצ'י דאגה לכך שאת רוב הפרטים יהיה אפשר להחליף ולשלב ביניהם.

האופנה של היום מתאימה גם לנשים בהריון, מרגישה פינצ'י. לדוגמה: כל הטריינינגים של היום הם עם גומי במותן וגיוורתם רחבה, כך שהם מתרחבים בהתאם לחודשי ההריון. כבוקר לובשת פינצ'י טריינינג וזה נוח היא מסוככת כבית ובשכונה. זה נוח וזה אופנתי ובשילוב נעלי-התעמלות שטוחות זה ספורטיבי, יפה וצעיר.

את הטריינינגים האלה היא לא קנתה השנה, הם משנה שעברה ובמצב מצויין.

פריט נוסף: סרבל, או כפי שהוא נקרא כפי כל אוברול-הטייסיים במראה הג'ויאיטי, הענק. כל הסרבלים הם בגיורה רחבה ומאווררת הם בגד אידיאלי לנשים בהריון. הם לא לוחצים ואפשר ללבוש אותם אפילו עד החודש השמיני והתשיעי, תלוי בגודל הבטן. רוב האוברולים עשויים מבד כותנה ובימים קרירים אפשר ללבוש מתחתם טוורידגולף וגביינים עבים וחמים. האוברול מטשטש ומסתיר את גודלה האמיתי של הבטן.

לא צריך להגזים

עניין שמלות: בתחילת העונה היא קנתה שמלת עור ומש בגיורה ישרה, כעיצובו של גי פולופ בצבעי כחול, אדום, חרדל. לובשת הערב, לאירוע מיוחד, היא לובשת את השימלה עם הגורת-עור מגולגלת מתחת לבטן או בלעדיה, בתוספת גרבוני ניילון דקיקים ונעל יפה, אפילו שטוחה. ההופעה מושלמת וסופר אופנתית.

בגר נוסף שקנתה פינצ'י הוא

שימלת פוטר בסגנון הטוניקה כציבעי אדום, צהוב, כחול, שחור, כעיצובו של גרשון ברם. אימרת השימלה באורך הברך ומסתיימת בסריגת גומי. פינצ'י מעלה את השימלה כלפי מעלה והופכת אותה לשימלת-מיני שובבה ומאור לא הריונית, כשמתחתיה מבצבץ בגדי-גוף בצבע תואם.

היות שבר הפוטר, שממנו עושים חליפות-טריינינגים, הפך מאוד אופנתי וגם נוח ללבישה ולכביסה, היא קנתה גם חליפת שנייחלקים, חולצה רחבה וחצאית קלוח בצבע אדום כך שהיא יכולה ללבוש את הסט בשלמותו, כשהחולצה בתוך החצאית או מוחצה לה, או להפריד וללבוש את החולצה עם מיכנסי טריינינג כלשהו ואת החצאית עם חולצה אחרת אשר במלתחתה.

מראה השכבות גם הוא מאוד אופנתי. יש לה חליפת אימונית, הכוללת חולצה, מכנסים, וקט עליון ושימלה, הכל בצבע לכוך. את הפרטים האלה היא יכולה לשלב עם כל בגד שיש לה בארון גם מפני שהם ספורטיביים, וגם בגלל הצבע הלבן שמתאים לכל.

אחרי השחייה היא מורחת את גופה בקרם שמן מלמעלה עד למטה ולפעמים אפילו פעמיים ביום, כדי לשמור על עורה שלא יתייבש וייבקע. אחרי השחייה היא מרגישה יותר יפה ורעננה כאילו נולדה מחדש, היא מלאת מרץ ואנרגיה. עור פניה חלק ורך, כמו של תינוק. היא מאוד עיקבית בשחיה ולא מפסידה אף יום: השחייה מאוד כריאה, היא עוזרת למערכת הנשימה וממריצה את מחזור הדם.

היא לא מתעמלת, כי היא חושבת ששחייה זאת ההתעמלות הטובה ביותר.

החברות סחבו את התיק

כשנכנסה פינצ'י להריון היא לקחה בחשבון שאולי, אחרי לידתה השלישית, ישתנה גופה ולא תוכל לחזור למסלול, היום, כששואלים אותה על כך, מסתבר שהעבודה איננה בראש מעיינותיה. כל אשר היא מקווה



פינצ'י ותיסרוקת פעם צמה, פעם קוקו, פעם מפור

מצפה ומתפללת זה שיוולד לה תינוק כריא ושהכל יעבור בשלום ואז, אם הכל יהיה בסדר, ואם תחזור לגזרתה הקודמת, תחזור לעבודתה כדוגמנית.

עברתי מספיק, היא אומרת, הילדים זה הדבר הכי נהדר שיש בעולם ואני לא מוכנה על חשבון המישיפה לבנות קאריירה. גם אם אחזור לעבודה אאיי את הקצב, זה יהיה רק כדי לצאת קצת מהבית, טוב שאשה עסוקה דברר מה.

נכון, שמאור החמאי לי בתצוגות האופנה כשכל העיניים היו נעוצות בי ומחאו לי כפיים. אולי דוגמנות זאת לא עבודה מעניינת כמיוחד, היא מוסיפה בכנות, אבל אני מאוד נהנית ממנה.

לפני כחודש היתה זאת הפעם הראשונה כאירוע שנים שפינצ'י נכחה בתצוגת-אופנה שלא כדוגמנית. זה היה בתצוגה של גרשון ברם. תצוגה מאוד יפה וראוונתית. פינצ'י ישבה בין הקהל הסתכלה בחברותיה מחאה להן כפיים ומאוד נהנתה.

עד לפני חודשים, כאשר עוד דיגמנה, חברותיה מאוד עזרו לה. הן דאגו לה ופינקו אותה. אפילו את תיק העבודה הכבד שלה, הכולל אביזרים ונעליים הן לא נתנו לה לסחוב. בפרט תמי בן-עמי, ידידתה הטובה, שמה עליה עין כל הזמן שלא תתעייף ושלא תעמוד יותר מדי ושלא ושלא.

ומה אומר עמי מור, בעלה של פינצ'י, שהוא חתיך בזכות עצמו, של אשתו במצבה הנוכחי? הוא מאוד אוהב איך שאשתו מתלבשת: יש לה טעם נהדר. לא נתכחש לכך שפינצ'י היא חתיכה בהריון או לא בהריון, ויש על מה להלביש.

אורנה גלזן

הווי

מלחמת אורחים

ב-תליאביב הובאה לפני בית-הדין המישימעי של המיטרה קבוצה של סמלי מיטרה על שתפטו אותה, אשר העיר להם כי הם אינם נוהגים באריכות באורח אחר, בחולצתו, קרעו את החולצה, אחזו את האורח בצווארו, היכו אותו במכשיר-קשר, התיזו בפניו גז, כחטו בו בקסדת-אפנוע, ירקו עליו, בעטו באשכיו וכשניסה להימלט, כבלו אותו ועצרו אותו.

פרשת שמות

ירושלים פירסם כתב-עת מדעי מחקר של יהודי קנארי בשם ורנר כהן בנושא יהודים בעולם המחליפים את שמות המישימחה היהודיים שלהם בשמות מישימחה לא-יהודיים. במחקר גילה כהן, כי כאשר הציע לחוקר עמית, בשם אורווד הווארד, להביע את דעתו בנושא המחקר, השיב לו הווארד כי אין לו עניין במחקר, אך נאלץ, לבסוף, להודות כי שמו הקודם היה אינדור משה פלרשטיין.

סליחה, אני מסהר

ב-תליאביב פנה אורח למדור הנימוסים של עיתון, ביקש לדעת כיצד יש לנהוג כשהוא פוגש מוכר בעת כניסתו למשנתה ציבורית, התשובה: לא לברך את המוכר בשלום, להסתפק בתנועת ראש קלה לעברו.

עוף מלוח

עתלית הודיעה הנהלת מיפעל ההמלח המקומי, כי החליטה להיכנס לעיסקי יבוא עופות מארצות-הברית, וזה בעקבותיה על מעשה אנשי ענף הלול, אשר הציפו החודש את שווקי ישראל במלח רומני שאותו ייבאו ארצה בעיקבות עיסקת חליפין - יבוא מלח תמורת יצוא עופות לרומניה.

מתים רק פעם אחת

דרום-לבנון הסביר קבלן מקומי בלכתב ישראלי מדוע אינו חושש מלעשן בשרשרת: הוא חי במדינה, שבה יש לו הרבה יותר סיכויים למות ממיתות אחרות, מאשר להישאר בחיים ולהגיע ליום שבו יוכל למות מסרטן-הריאות.

אבל מנהלים

היהו תמיד תליאביב פתח מיסעדן מיסערה אחשה, הודיע כי יגיש, במחירים מיוחדים, סעודות מנהלים, וכאשר נשאל מדוע אין הוא משתמש במונח המקובל, ארוחות עסקיות, הסביר: אני לא יודע אם השנה יהיו עסקים...

יבש

ירושלים גילה גיאוגרף, שחקר ב-מפות ישנות של ארץ-ישראל, כי לאגדה על הלוצים המיישימים ביצות, אין הרבה על מה להתבסס, מאחר שלפי המפות מן המאה ה-19 היתה כארץ רק ביצה אחת, בעמק יזרעאל, מערבית לעפולה של היום.

סנידת המעגל

שרון, כאשר פרדסן קיבל המחאה על כך ש-300 שקל מצעיר חוזר בתשובה, ששלח את הכסף כפיצוי על התפוסים שגנב מפרדסן הפרדסן כילדותו, התרשם הפרדסן כליכר, שנטל את הצ'ק והעביר אותו, כתרומה, לבית-הכנסת המקומי.

במדינה

בריונות

אין רחמים לשרה

התופעה המחפירה

של התעללות

בחסימי-משפך

סמלת שנייה שרה רחמים בת הארבעים ואחת פיקדה ב-18 החודשים האחרונים על כסיס מוגרבי של המשמרה-האורחי ברחוב אידלסון בתליאביב. לפני מספר שבועות זומנה למישרדו של ניצב שאול גבעולי, מפקד המשמר האורחי.

היא היתה בטוחה שמפקד המשמר האורחי הזמנה למשרדו כדי להעלותה בדרגה, אך ציפתה לה שיחה מסוג אחר: גבעולי הטיח בפניה שורה של האשמות חמורות ביותר. בידיו היו הקלטות של עדויות מזועזעות על מעשי אלימות והשפלה שביצעו תלמידים, מתנדבי המשמר האורחי, שהיו מוצבים בכסיס מוגרבי. תלמידי הגימנסיה הרצליה היו עדים במסגרת שירותם ההתנדבותי למעשים של התעללות מכוונת בצרכים, מכות והשפלה.

באחת הפעמים כאשר טרבו לרדת מניידת הסיור ולצפות בהכאה, אמרה להם המפקדת שרה רחמים: כואו תראו, הבת שלי נורא נהנית מזה."

למיהיום הקרים. אין זו הפעם הראשונה שתלמידים מעורבים בהתעללות בערבים. לפני חמש שנים תפטו, יחד עם מתנדבים אחרים מהמשמר האורחי, מספר ערבים, והכריחו אותם להיכנס, בליל חורף קר, לים ואחר כך היכו אותם.

כשהגיעה הפרשה החדשה לאוזניו של מנהל הגימנסיה, הר"ר יוגב כרמי, מיהר לספר עליה לגבעולי. שרה רחמים, הזמנה והוצעו לה לעמוד לחקירה או להתפטר מייד. רחמים הכחישה את הכל, טענה כי מדובר בעלילת-דם והתפטרה בו במקום. את ההתפטרות נימקה בכך שלא היתה יכולה לעמוד בלחץ הנפשי של חקירה ומשפט.

רחמים, אם לחמישה, מתגוררת בשכונת צריפים בדרום תליאביב, ברחוב הנושא את השם הלא-מתאים נט לגויים. השכונה מוקפת במוסכים ומכני תעשייה, אין בה כבישים, ולביתה של רחמים מגיעים בדרך עפר שבוששת, המוקפת בשדות קוצים. רחמים מסרבת להתראיין, ומסגרת בביתה הרל.

לשתות דם יהודי. הורי בעלה, העובר בעיריית תליאביב כפקיד, והגרים בשני בתים זעירים סמוכים, מקורים בלוחות אסבסט, ומקופים בגדר חלודה. גם הם אינם מרבים לדבר, כמו משפחת שרה רחמים, גם הם עלו מעיראק. היחיד במשפחה שהגיב במלים מספר היה חותנה של שרה רחמים, רחמים רחמים בן השישים, שעבר לא מוזמן ניתוח בכיס המרה, ומתלונן על כאבים.

אחר שהוא מספר בגעוגים על עיר מולדתו בעיראק הוא פותח מייד באיזכור פרטים מזועזעים על התעללותם של הערבים העיראקיים ביהודים. באחד הלילות נכנסו שוטרים ערבים לחנותו של צורף יהודי בכגדאד, ירו שני כדורים בגבו והחרימו את כל תכולת הכספת. הם רצו לשתות את הדם של היהודים, אמר הקשיש, שהשאיר מאחוריו, בכגדאד, חנות-בדים.

עוד חוליה בשרשרת. כבית המסוגר של שרה רחמים אפשר רק לראות את הבת הבכורה רליה, 22, מפתלת בארבעת אחיה, שרה רחמים מתחבאת. בשבוע של פרסום דו"ח קרפ, חשיפת מעשי הבריונות בתליאביב הם רק עוד חוליה בשרשרת.